

# РЕШЕНИЕ

№ 4027

гр. София, 14.06.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13  
състав**, в публично заседание на 15.05.2012 г. в следния състав:  
**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева**

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2986** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 сл. от АПК във връзка с чл. 9б, ал. 2 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публично общинско вземане № РД-22-65 от 28.12.2009г., издаден от Кмета на Столична община. Становища на страните:

Жалбоподателят [фирма] излага следните аргументи за незаконосъобразност на акта: 1).Процесуални нарушения при възлагането на проверката и компетентостта на органите; 2) Позовава се на изтекла погасителна давност за определените задължения за ТБО за 2004 г. 3) Не били взети предвид подадени декларации на основание чл.71, ал.1, т.1 от ЗМДТ за 2004г. и 2005г., че имотът няма да се ползва 4) Не били взети предвид подадени декларации за ползваните контейнери за 2006г., 2007г. и 2008г.; 5) Неправилно била взета предвид увеличена отчетна стойност на имота, коригиращата декларация от 2009г. не можела да обвърже задълженията за минал период 6) Поддържа първоначалната експертиза на вещото лице. Иска отмяна на акта, при съобразяване първото заключение на вещото лице. Претендира разноски.

Ответникът - Кмета на Столична община чрез процесуалния си представител – адв.П. оспорва жалбата и иск същата да бъде отхвърлена. Излага подробни съображения по доводите на жалбоподателя в писмени бележки: Претендира разноски.

Факти по делото:

Жалбоподателят [фирма] е собственик на следния нежилищен имот: Земя и сгради, съставляващи 12 броя фабрично-производствени обекти (цех за производство на

хартия, фойт цех, хидропулперен цех, стой, склад за велпапе и хартия, администрация , портал, Г., електро-ремонтен цех, отводнително отделение, ремонтно механичен цех и цех № 4), построени в ПИ, парцел III, в кв.2 с пл. № 7 по плана на [населено място], местност „Индустриална зона – Гара Искър”, [улица], целият с площ от 82 456 кв.м., находящ се в [населено място].

Този недвижим имот е деклариран от жалбоподателя с декларация по чл. 17, ал.1 от ЗМДТ вх.№ 1405144/22.05.2001г. и е открита данъчна партида № М 050144 от същата дата с декларирана отчетна стойност 998 299 лв. С коригираща декларация по чл.17, ал.1 ЗМДТ вх.№ 1409-207/15.09.2006г. е декларирано отделянето на обект – стол № 4 с отчетна стойност 36 794 лв., а коригираща декларация по чл.17 , ал.1 ЗМДТ вх.№ 1409-208/15.09.2006г. е декларирано отделянето на обект № 6 с отчетна стойност 18 397 лв. С подадена коригираща декларация вх.№ 1409-290 от 17.12.2009г. е увеличена отчетната стойност на имота със земя с отчетна стойност от 233 097 лв. или общо в размер на 1 176 205 лв., като тази корекция е отразена в данъчната партида № М 050144.

По делото се установиха доказателства, че дружеството - жалбоподател е подало декларация по чл.12, ал.4 и ал.7 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуга, предоставяни от СО (отм.) за отказ от сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци за 2005г. В хода на делото е представена и декларация по чл.71, ал.1, т.1 ЗМДТ от 26.11.2003г. , видно от която жалбоподателя е декларирал, че няма да ползва процесния имот през 2004 година.

Видно от приложените към преписката доказателства жалбоподателят е подал е декларации по чл.23, ал.1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО с вх.№ 1404-0045/30.11.2005 г. за определяне на такса битови отпадъци за 2006г. за 1 бр. съд МЕВА (кофа); вх.№ 1404-0033/28.11.2006г. за определяне на такса битови отпадъци за 2007г. един контейнер тип „Бобър” с обем 1 100 л. и вх.№ 2600-1511/30.11.2007г. за определяне на такса битови отпадъци за 2008г. за един контейнер тип „Бобър” с обем 1 100 л. при честота един път седмично.

Административното производство по издаване на оспорения акт е започнало по Заповед № РД-09-1287 от 11.09.2009г. издадена от Кмета на Столична община, с която е наредено да се извърши проверка на [фирма]-С. за установяване на задълженията по ЗМДТ за местна такса за битови отпадъци (МТБО) за периода 01.01.2004г.-31.12.2008г. За орган, който следва да извърши проверката са определени В. В. И. –началник отдел „Местни данъци и такси-Искър” при СО и Г. П. Г.- М. - старши експерт в отдел „Местни данъци и такси-Искър” при СО. Тези органи са определени за органи по приходите, които да извършват установяване, събиране и контрол на местните данъци и такса битови отпадъци съгласно заповед № РД -09-3917/21.10.2008г.

След представяне на изисканите от административния орган документи и предвид подадените данъчни декларации за притежаваните недвижими имоти в [населено място], проверката е приключила с Доклад № 4/18.12.2009г., с който се предлагат за установяване съответните ТБО и лихви.

Въз основа на констатациите по доклада, кметът на СО е издал Акт за установяване на публично общинско вземане № РД-22-65 от 28.12.2009г., с който е установено задължение на дружеството за такса битови отпадъци за периода от 01.01.2004г.-31.12.2008г. - в размер от 47 256,76 лв. и начислена върху него лихва за

просрочие в размер на 23 181,64 лв. за същия период.

За да определи задълженията ответният орган е приел, че проверяваното юридическо лице в качеството си на собственик съгласно приложените нотариални актове на основание чл.64, ал.1 от ЗМДТ е длъжно да заплаща ТБО за предоставените от СО услуги от дейности, определени в чл.62 на ЗМДТ.

За всяка от годините в периода е прието, че съгласно съответните заповеди, издадени на основание чл.63, ал.2 от ЗМДТ Район „Искър“, [улица] имотът попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци. По делото са представени съответните Заповеди № РД 09-2048/24.10.2003г., № РД-09-2335/29.10.2004г., № РД 09-1791/28.10.2005г., № РД 09-1108/30.10.2006г., № РД-09-2297/29.10.2007г., издадени от кмета на СО за определяне границите на район „Искър“, в които се извършва организирано сметосъбиране, като [улица], на който се намира процесният имот, е прието, че попада в тези граници и това не се оспорва.

В акта е посочено, че за 2004 година ТБО е изчислена съгласно Решение № 1 от 10.12.2003г. на СОС в годишен размер в промил 10,0 промила върху отчетната стойност на имота и включва заплащане на трите предвидени услуги по чл. 62 от ЗМДТ, а именно: -4,0 промила за сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци; -1,2 промила за обезвреждане на битови отпадъци в депа и други съоръжения и 4,8 промила за поддържане чистотата на териториите на обществено ползване; за 2005 година таксата битови отпадъци е изчислена съгласно Решение № 617 от 16.12.2004г. на СОС в годишен размер в промил 10,0 промила върху отчетната стойност на имота и включва заплащане на трите предвидени услуги по чл. 62 от ЗМДТ, а именно: - 4,7 промила за сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци;- 0,7 промила за обезвреждане на битови отпадъци в депа и други съоръжения и 4,6 промила за поддържане чистотата на териториите на обществено ползване; за 2006 година таксата битови отпадъци е изчислена съгласно Решение № 34 от 30.01.2006г. на СОС в годишен размер в промил 12,0 промила върху отчетната стойност на имота и включва заплащане на трите предвидени услуги по чл. 62 от ЗМДТ, а именно: -4,5 промила за сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци; -3,5 промила за обезвреждане на битови отпадъци в депа и други съоръжения и 4,0 промила за поддържане чистотата на териториите на обществено ползване; за 2007 година таксата битови отпадъци е изчислена съгласно Решение № 34 от 25.01.2007г. на СОС в годишен размер в промил 3,0 промила върху отчетната стойност на имота и включва заплащане на предвидени услуги по чл. 62 от ЗМДТ за поддържане чистотата на териториите на обществено ползване в размер на 3 промила и за 2008 година таксата битови отпадъци е изчислена съгласно Решение № 87 от 28.02.2008г. на СОС в годишен размер в промил 3,8 промила върху отчетната стойност на имота и включва заплащане на една от предвидените услуги по чл. 62 от ЗМДТ, а именно:- 3,8 промила за поддържане чистотата на териториите на обществено ползване. По делото са представени цитираните решения № 1/10.12.2003г., № 617/16.12.2004г., № 34/30.01.2006г. , № 34/25.01.2007г. и № 87/28.02.2008г. на СОС, с които са определени размерите на ТБО за 2004г., 2005г., 2006г., 2007г. и 2008г., въз основа на одобрени план – сметки за съответните години.

За отчетна стойност на имота за всяка от годините (видно от изчислението по отделни услуги в мотивите на акта) е приета увеличената отчетна стойност общо в размер на 1 176 205 лв. съгласно подадената коригираща декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ 1409-290/17.12.2009г.

Представени са договор за концесия РД 56-2177/06.10.1999г. между Столична община и [фирма], съгласно който СО е възложила на посоченото дружество за срок от 15 години, считано от 01.10.1999г. дейностите по поддържане на чистотата: лятно и зимно улично почистване, събиране и извозване на битови отпадъци на територията на изброени райони на Столична община, сред които и район Искър, в който е процесния имот.

От представените по делото писма на Дирекция „Финанси“ при СО и извлечения по сметка 5013 „Текуща банкова сметка в лева“ за процесните години се установяват извършени и заплатени разходи от бюджета на Столична община за услуги от дейностите по сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци, за обезвреждане на итови отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване, направени към концесионера [фирма], обслужващ района, в който се намира по местонахождение недвижимия имот на жалбоподателя от СО и за експлоатация на депо „С.“, обслужващо територията на [населено място], както и актове за установяване завършването и заплащането на натурални видове работи по концесионния договор и фактури за плащане по тях.

Прието е заключение на вещото лице по основна и допълнителна съдебно-икономически експертизи, които съдят съобразява при изчисленията съобразно правните си изводи по долу.

Правни изводи на съда:

Жалбата е подадена от адресата на оспорения акт – [фирма], имащ правен интерес да обжалва засягащия го акт. Актът е получен при жалбоподателя на 29.01.2010г., поради което жалбата до съда, подадена 11.02.2010г., е в срока по чл. 149, ал.1 от АПК и като такава е допустима.

При разглеждането ѝ по съществуващото на спора съдят намира, че е частично основателна предвид следното:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорения акт на основанията по чл. 146, т. т. 1 - 5 от АПК, съдят намира, че е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9б, ал. 2 от ЗМДТ – от кмета на Столична община към датата на издаването на акта -15.12.2009г.

Актът за публично общинско вземане е издаден в установената форма, съдържа задължителните реквизити по чл.59, ал.2 от АПК, мотивиран е с правни и фактически основания за издаването му.

При издаването на акта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя. Възложена е проверка, изготвен е доклад от проверяващите органи, съдържащ резултатите от проверката, връчен на проверяваното лице с обезпечена възможност за изразяване на становище, каквото е и изразило.

По доводите за материална незаконосъобразност съдят намира следното:

1) Неоснователно е оплакването за изтекла погасителна давност за задълженията за ТБО за 2004г. Към момента на възлагане на проверката 11.09.2009г. не е изтекъл преклузивният срок за установяване на спорните публични задължения (чл.109 от ДОПК), който би изтекъл на 30.11.2009г., ако не беше възложена проверката и който би бил приложим, ако процедурата по установяване на задълженията беше не по АПК, както е в случая (редакция на чл.9 б. към бр.105 от 2006г.), а по ДОПК. Включително и към настоящия момент не е изтекъл и погасителния давностен срок по чл.171, ал.1 от ДОПК. Установените с обжалвания

акт задължения за общинска такса битови отпадъци са публични вземания – публични общински по смисъла на чл.162, ал.2, т3 от ДОПК. И за тях се прилага режимът на давността на публичните задължения. Съгласно сега действащата уредба на давността на публичните задължения - чл. 171, ал.1 от ДОПК- публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Но тъй като давността е материалноправен институт, респ. правната норма, в която се урежда е материалноправна и приложима се явява тази, която е действала към момента на възникване на спорното данъчно правоотношение, то в случая приложимата разпоредба за данъчни задължения към 2004г. е чл. 140 от Д. (отм.). Съгласно тази разпоредба публичните вземания се погасяват с изтичане на 5-годишния давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Безспорно е в случая, че следва да бъде преценяван само 5-годишния давностен срок, понеже друг не е установен. Спорният въпрос е кога е започнал да тече този срок по отношение на установените задължения и е ли е налице основание за спирането му преди неговото изтичане. Като начален момент на давностния срок нормата на чл.140 от Д. (отм.) сочи 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Съгласно чл.69 от ЗМДТ и редът към който препраща –действащата към съответния период наредба на СОС (чл.10 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, приета с Протокол № 47, Решение № 24 от 6.02.2003 г. на Столичен общински съвет и чл.20 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, приета с Решение № 894 по Протокол № 93 от 23.11.2006 г. на СОС) такса битови отпадъци се заплаща изцяло или на четири равни вноски в следните срокове: до 31 март, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи. Тоест таксата битови отпадъци за 2004г. следва да се плати през 2004г., в съответните срокове в рамките на годината. Следователно по отношение на задължения за ТБО за 2004г. съдът намира, че петгодишната давност е започнала да тече от 01.01.2005г. и изтича на 31.12.2009г. Поради извършването на проверка тази погасителна давност е била спряна на 11.09.2009г., съгласно чл.172, ал.1, т.1 ДОПК и не е изтекла на 31.12.2009г. Но дори и да се приеме, че проверката не спира теченето на давността (макар, че в случая се касае за започване на производство по установяване на публичното вземане, което е предвиденото в чл.172, ал.1, т.1 от АПК), то преди изтичането на срока на давността е налице прекъсването на теченето ѝ с издаването на акта. Съгласно чл.172, ал.2 от ДОПК с издаването на обжалвания акт на 28.12.2009г. давността е прекъсната и съгласно ал.3 на разпоредбата е започнала да тече нова давност, която и към момента не е изтекла в рамките на абсолютната.

2) По отношение на възражението, че не е взето предвид декларирането на неползването на имотите през 2004г. и 2005г.

Основен принцип за дължимостта на местните такси, в това число за битови отпадъци, е престирането на съответната услуга от общината и съответно ползването ѝ от лицето. При анализ на уредбата в ЗМДТ е видно, че законодателят е уредил два случая, в които местната такса не се дължи: първият случай е свързан с престирането ѝ - когато услугата не се престира от общината или когато няма съответните депа за обезвреждане ( хипотезите по чл.71 ЗМДТ) и вторият – когато лицето не ползва

съответната услуга, при спазване на законовите предпоставки, свързани с освобождаване по ред, определен с общинска наредба (чл.8, ал.5 от ЗМДТ). Член 71 ЗМДТ изрично сочи, че такса за битови отпадъци не се събира за сметосъбиране и сметоизвозване и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, когато общината не предоставя тези услуги (т.1 и т.2) и за обезвреждане на битови отпадъци в депа - когато няма такива (т.3). Член 8, ал. 5 ЗМДТ сочи, че редът, по който лицата, които няма да ползват услугата декларират това обстоятелство се определя с наредба на общинския съвет. От тази разпоредба следва и че неползващите съответната услуга лица при спазване на реда на съответната общинска наредба се освобождават от заплащане на такса. Тоест неползването на услугата е основание за освобождаване от местна такса в случай, че е надлежно декларирано.

В чл. 9 ЗМДТ е предвидено, че общинският съвет приема наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги, а в чл. 8, ал. 5 ЗМДТ е предвидено, че общинският съвет определя с наредбата по чл. 9 реда, по който лицата, неползващи услугата през съответната година или през определен период от нея, се освобождават от заплащане на съответната такса. Според чл. 8, ал. 6 ЗМДТ общинският съвет може да освобождава определени категории лица изцяло или частично от заплащане на отделни видове такси, по ред, определен с наредбата по чл. 9. От съдържанието на разпоредбата на чл. 8, ал. 5 ЗМДТ се налага извода, че на общинския съвет е предоставено единствено правомощието да определи реда, по който лицата, неползващи услугата, се освобождават от заплащане на съответната такса и това е границата на делегираните правомощия на общинския съвет. Правото на лицата да бъдат освободени от заплащане на местна такса за определена услуга, когато не ползват тази услуга през годината или през определена част от нея, е предвидено в самия закон, а на общинския съвет е делегирано само правомощието да определи реда, по който да бъде упражнено това право на освобождаване. В този смисъл съдът съобрази решение 4258 от 23.03.2012г. на ВАС-Шесто отд., по адм. дело № 11930/2011г. На общинския съвет не е предоставено правомощието при приемане на наредбата по чл. 9 ЗМДТ да прецени дали да освободи или не от заплащане на такса лицата, които не ползват услугата и кои категории точно от тях, тъй като такова право е предвидено в чл. 8, ал. 5 ЗМДТ за всички лица. На общинския съвет е предоставено правото на преценка извън случаите на освобождаване заради неползване на услугата – по ал.6. При сравнителен анализ на ал.5 и ал.6 на чл.8 от закона се установяват две различни хипотези – освобождаване от заплащане на такса при неползване на услугата във всички случаи (без преценка на общинския съвет), щом е спазен реда, определен в общинската наредба, без оглед качеството на лицата (чл.8, ал.5 от ЗМДТ) и освобождаване на определена категория лица (преценка на общинския съвет) изцяло или частично от заплащане на отделни видове местни такси, пак по ред в общинска наредба (чл.8, ал.6 от ЗМДТ).

Съгласно чл.12, ал.7, изменена ал.4 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО, приета с Протокол № 47, Решение № 24 от 6.02.2003г. не се събира такса за услугата по сметосъбиране и сметоизвозване за имотите, които няма да се използват през цялата година и лицата (препраща се към ал.5, респ. ал.1,

която говори за жилищни имоти на гражданите) са подали декларация по образец (Приложение № 2в) за това обстоятелство в данъчната администрация по местонахождението на имота. Декларацията се подава в срок от 1 ноември до 31 декември на предходната година. Когато лицето е подало декларация в указания срок, но се установи, че ползва имота, то дължи такса в пълен размер.

При обсъдената по нормативна уредба ограничението, дадено в съответната алинея на чл.12 от действията през 2004г. и 2005г. Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СОС, на правото на освобождаване от такса при неползване на услугите с оглед категорията субекти и вида на имота, противоречи на законовата регламентация на това право, неподвижна подобно ограничение. Съгласно чл.15, ал.3 от ЗНА, ако постановление, правилник, наредба или инструкция противоречат на нормативен акт от по-висока степен, правораздавателните органи прилагат по-високия по степен акт. Така и чл.5, ал.1 от АПК. Ето защо не следва да се прилага ограничението в подзаконовия акт и правото на освобождаване от такса битови отпадъци, следва да се преценява при приложение на чл.8, ал.5 от ЗМДТ и за нежилищните имоти на жалбоподателя търговско дружество в зависимост от това спазен ли е предвиденият в общинската наредба ред за освобождаване.

По делото се установява деклариране от страна на жалбоподателя неползване на облагания имот през 2004г. и 2005г., а именно: 1) С декларация по чл.71, ал.1, т.1 от ЗМДТ за освобождаване от такса за сметосъбиране и сметоизвозване от 26.11.2003г. до началника на подразделение Искър при ТДД С. (л.297) [фирма] е декларирано, че имот с партиден № 119736-738, представляващ фабрично производствена сграда и дворно място на адрес [населено място], [улица] – гара Искър няма да се използва през цялата 2004г. и 2) С декларация по чл.12, ал.4 и ал.7 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО за освобождаване от таксата за сметосъбиране и сметоизвозване от 29.11.2004г. до началника на подразделение Искър при ТДД С. (л.23) [фирма] е декларирано, че имот с партиден № 119736-738, представляващ фабрично производствена сграда и дворно място на адрес [населено място], [улица] – гара Искър няма да се използва през цялата 2005г. Следователно дружеството е спазило реда за освобождаване от таксата за сметосъбиране и сметоизвозване, подавайки предвидените декларации в предвидените по Наредбата срокове и по този начин е упражнило надлежно правото си на освобождаване от посочените такси. Ако ответникът е считал, че имотът е ползван, то е следвало да установи това (арг. от чл.12, ал.7, изр. последно). При деклариране на отрицателния факт от правоимащия, то на ответника е тежестта да установи правоизключващия положителен факт на ползване на имота през посочените години.

Що се отнася до възражението на ответника за неконкретизиране за коя от трите услуги се иска освобождаване, то е неоснователно по съществуващото на спора. В декларациите, обсъдени по горе - в използваните бланки за тях, е посочено, че са за освобождаване от такса за сметосъбиране и сметоизвозване. Освен това предвид естеството на отделните услуги,

предоставяни от общината, за които се плаща ТБО, то освобождаване поради неползване на облаганите с такса имоти е допустимо само за тези услуги, които са пряко свързани с генериране на отпадъци от конкретния имот, а това са услугите по сметосъбиране и сметоизвозване. Тъй като ползването на имота е свързано с генериране на отпадъци, то услугите, които се престират от общината във връзка с това генериране на отпадъци са сметоизвозване и сметосъбиране. Не така стои въпроса с услугата поддържане чистотата на териториите за обществено ползване и обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и др. съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци, които се престират и при неползване на конкретния имот, във връзка с поддържането на чистотата на обслужващите/заобикалящите имота територии за обществено ползване и депата, в които се обезвреждат отпадъците и от тях.

Поради всичко изложено във връзка с този довод на жалбоподателя съдът намира, че обжалваният акт е незаконосъобразен в частта, в която на [фирма] е определена дължимата ТБО за услугите по сметоизвозване и сметосъбиране за 2004г. и 2005г.

**Законосъобразният размер на ТБО за 2004г. е 7057, 23 лв.** – за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения – 1, 2 на хиляда за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения – 1 411, 45 лв. + за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване 4, 8 на хиляда x 1 176 205,00 лв. – 5 645, 78 лв., **а за 2005г. – 6233, 89 лв.**, от които за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения 0,7 на хиляда x 1 176 205,00 лв. – 823.34 + за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване 4, 6 на хиляда x 1 176 205,00 лв. – 5 410, 55 лв. Над тези размери определената ТБО и съответстващата на тези незаконосъобразни горници лихва обжалваният акт следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

2) По отношение на определянето на таксата за 2006г. предвид подадената от жалбоподателя декларация по чл.11а, ал.1 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО.

Съдът намира, че жалбата е основателна в тази част и задълженията за ТБО за 2006г. следва да бъдат определени при вземане предвид подадената от жалбоподателя декларация. Съображенията:

Съгласно първото правило на чл.67 от ЗМДТ размерът на ТБО се определя в левове според количеството на битовите отпадъци. В действащата през 2006г. Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО в чл.11 ТБО първото правило за определяне за нежилищни имоти на предприятията е според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване. Съгласно чл.11а, ал.1 от посочената наредба за определяне на ТБО за нежилищни имоти на предприятията според количеството на битовите отпадъци, съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване, предприятията подават в срок до 30 ноември на предходната година в данъчните подразделения по местонахождение на имота декларация в два екземпляра по образец (Приложение № 2а) за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови

отпадъци, които ще се използват през годината. Честотата по сметоизвозване се определя от декларатора и се вписва в Приложение № 2а. Същата не може да е по-малко от 1 (един) път седмично.

По делото се установи, видно от приложената на л.22 декларация по чл.11а, ал.1 от Наредбата с вх.№ 1404-0045/30.11.2005г., че в законоустановения срок дружеството – жалбоподател декларира пред съответното данъчно подразделение, че за календарната 2006г. таксата за имота следва да се определи в зависимост от количеството изхвърлени отпадъци и при използването на един брой съд „МЕВА” (кофа). Това деклариране е редовно и надлежно – пред органите на данъчната администрация, които към 30.11.2005г. все още са били компетентните органи по събирането на местните такси съгласно чл.4, ал.1 от ЗМДТ, чието изменение ДВ, бр. 106 от 3.12.2004 г. е в сила от 1.01.2006 г., откогато вече събирането на местните данъци се извършва от органите на общинската администрация. Ето защо неоснователен е доводът на ответника да не вземе предвид декларацията, защото била подадена в ДП Искър при ТДД-С. и че не била предоставена в досието на дружеството при прехвърлянето му от данъчната администрация към СО. Дали въпросната декларация е представена или не в досието на дружеството при прехвърлянето му от данъчната администрация в СО е без правно значение, тъй като се дължи на пропуск на самата администрация и не следва да рефлектира върху жалбоподателя, изпълнил предписанието на разпоредбата на чл.11а от Наредбата в срок и пред органа, който му указва самата разпоредба, който е и компетентен в този момент. Ответникът е бил длъжен да съобрази надлежно подадената декларация и като не го е сторил е определил незаконосъобразно ТБО за 2006г.

Съдът като съобрази разпоредбата на чл.67, ал.1 от ЗМДТ, чл.11 от Наредбата и допълнителното заключение на вещото лице (л.294-296), което кредитира при определяне на задълженията намери, че задълженията за ТБО на жалбоподателя за 2006г. следва да се определелят така: отчетната стойност (943 108, 00 лв. + 233 097, 00 лв.) x 4 промила за поддържане чистотата на териториите на обществено ползване = 4 704, 82 лв. + 571 лв. стойността на 1бр. кофа тип „Бобър” = **5 275, 82 лв.**, като над тази сума определената ТБО и съответстващата на тази незаконосъобразна горница лихва в обжалвания акт следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

3) Относно спорната основа за облагане с ТБО

Определянето на местните данъци и такси е в правомощията на ОС, в приеманата от него наредба, съгласно делегацията в чл.9 и чл.67, ал.2 от ЗМДТ, като последната разпоредба възлага на ОС да определи основата, върху която пропорционално се определя размерът на таксата, когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци по ал. 1. В случая това определяне на основата е в съответната наредбата на СОС, като и отменената наредба (чл.11в, ал.1, т.1) и действащата наредба (чл.26) предвиждат като основа за пропорционалното определяне в промили на ТБО **отчетната стойност на имотите.**

Понятието „отчетна стойност” е дефинирано за целите на наредбите в допълнителните разпоредби: § 1, т. 17/§1, т.4 като „стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност

на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане”.

Видно от подадената декларация по чл.17, ал.1 ЗМДТ вх.№ 1405144/22.05.2001г. и коригираци такива ЗМДТ вх.№ 1409-207/15.09.2006г., вх.№ 1409-208/15.09.2006г. и вх.№ 1409-290 от 17.12.2009г. безспорно отчетната стойност на имота след отписването на имот № 6 и склад № 4 за проверявания период 2004г. – 2008г. е 1 176 205,00 лв. (един милион сто седемдесет и шест двеста и пет) и именно това е стойността на база, която се определят задълженията за ТБО за проверявания период – за . Видно от представените по делото доказателства – нотариални актове, извлечения от книга за амортизациите, Д. –анализ [фирма] е собственик на декларираната с декларация по чл.17, ал.1 от ЗМДТ вх.№ 1409-290 от 17.12.2009г. още от 2001г., когато и я е завел. Това, че е декларирана по късно, не означава, че едва от този момент във връзка със същата собственика дължи ТБО. Защото ТБО се дължи във връзка с притежаван имот, заведен като актив, от момента на придобиването му и през време на ползването му, а в случая въпросната земя е придобита и заведена като актив още през 2001г. Жалбоподателят не твърди, че земята е придобита едва към 2009г. и че не я е притежавал през проверявания период 2004г.-2008г. В случая с коригиращата декларация от 17.12.2009г. не е декларирано увеличение на отчетната стойност на имота, което да е настъпило през тази година, а е деклариран пропуснат обект от имота, който дружеството си е притежавало през целия период на облагане с ТБО, преди това късно деклариране. Ето защо в случая не се касае до промяна във фактическото положение във връзка с облаганя имот, а само за по-късно деклариране на съществуващо обстоятелство, поради което неоснователно е възражението за недопустимо обвързване за минал период с декларация с действие за напред.

Видно и от мотивите на доклада (л.171) отчетната стойност на имота е 1 176 205 лв. за 12 броя обекти и 1/2 земя, като е съобразено обстоятелството, че върху 1/2 ид.ч. от поземления имот [фирма] не е данъчно задължено лице поради учредяване право на ползване на друг лице, включително и в проверявания период. Земята и в този размер на отчетната стойност е декларирана от лицето – земя 1/2 вещно право на ползване – 1/2 от 466 194 лв. = 233 097 лв.

С оглед горното съдът намира, че основата за изчисляване на ТБО за периода 2004г.-2005г. съобразно действителната отчетна стойност на облаганя имот е 1 231 396 лв. (998 299 лв. първоначално декларирана отчетна стойност + 233 097 лв. декларирана отчетна стойност на земята), а за периода 2006-2008г. е 1 176 205,00 лв. (943 108 лв. първоначално декларирана отчетна стойност след отделяне на обекти през 2006г. + 233 097 лв., декларирана отчетна стойност на земята). В обжалвания АУПВ обаче, независимо, че в мотивите са разграничени двете различни основи през годините (например стр. 2-ра от акта, л.9 по делото) при изчисленията и за 2004г. и 2005г., както и за 2006г., 2007г. и 2008г., е взета предвид все отчетна стойност 1 176 205 лв., изложени са мотиви и са обосновани конкретни размери на отделните услуги, включени в ТБО за облагане само на партида № М 050144 г. (така и размера на задълженията в разпоредителната част на акта

съответства на размера на задълженията в обстоятелствената част за партия № М 050144). Това определяне на задълженията, направено с акта, според настоящия състав не може да бъде променяно в хода на обжалването му в посока увеличение, защото означава определяне на ТБО в размер по-висок от определения от административния орган. Макар и в случая за периода 2004г.-2008г. при определянето на местните такси да не е приложим ДОПК, изрично забраняващ със съдебното решение актът да се изменя във вреда на жалбоподателя (чл.160, ал.5 от ДОПК), този принцип за забрана да се влошава положението на жалбоподателя би следвало да се съблюдава при обжалването на определянето на всички видове публични задължения, каквото безспорно е местната такса. Освен това размер над установения с административния акт като се съобрази отчетна стойност на имоти извън облагането с акта надхвърля предмета на делото и е извън него. Съдът не дължи произнасяне чрез определяне на задължение в размер над установения и спорен по делото, понеже от една страна така би излязъл извън предмета на делото, който е спорният АУПОВМТБО и от друга страна по АПК е контролно-отменителна инстанция, а не такава по съществува на спора.

Ето защо съдът намира, че основата за изчисляване на ТБО за целия период по акта 2004г.-2008г. е отчетната стойност на имота в размер на 1 176 205,00 лв., партия № М 050144.

4) По отношение на възраженията за извършване на услугите:

Между страните не се спори, че имотът попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци в [населено място], район „Искър“, СО за периода 2004г.-2008г. Това се установява и от представените по делото заповеди на кмета на СО, решения на СОС за процесните периоди и план-сметки.

Спори се, дали конкретно за имота на жалбоподателя общината реално е престирала услугите по сметосъбиране и сметоизвозване. Доказателствената тежест за това е на ответника и в изпълнение на същата е представил доказателства за извършване на тези услуги. По делото се установи, че в [населено място], район „Искър“, Столична община предоставя услуги по чистотата чрез концесионера [фирма], на който с представения договор за концесия, считано от 01.10.1999г. за 15 години са възложени общински дейности по чистота на изброени райони на територията на общината. Предоставянето на услугите за проверявания период 2004-2008г. се доказва от представените по делото доказателства за изпълнение и плащане - писма на Дирекция „Финанси“ при СО и извлечения по сметка 5013 „Текуща банкова сметка в лева“ за процесните години, които установяват извършени и заплатени разходи от бюджета на СО за услуги от дейностите по сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци, за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване, направени към концесионера [фирма], обслужващ района, в който се намира по местонахождение недвижимия имот на жалбоподателя от СО и за експлоатация на депо „С.“, обслужващо територията на [населено място], както и актове за установяване завършването и заплащането на натурални видове работи по концесионния

договор и фактури за плащане по тях. Предвид това възражението за непрестиране на съответните услуги от страна на СО през съответните периоди е неоснователно.

При горните правни изводи съдът намира, че задълженията на жалбоподателя [фирма] за ТБО за периода 2004г.-2008г. за имот, находящ се в [населено място], местност „Индустриална зона – Гара Искър”, [улица], партида № М 05 0144 са законосъобразно определени до следните размери: **За 2004г. – 7 057, 23 лв.**, от които за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения 1, 2 на хиляда x 1 176 205,00 лв. – 1 411, 45 лв. + за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване 4, 8 на хиляда x 1 176 205,00 лв. – 5 645, 78 лв.

**За 2005г. – 6233, 89 лв.**, от които за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения 0,7 на хиляда x 1 176 205,00 лв. – 823.34 лв. + за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване 4, 6 на хиляда x 1 176 205,00 лв. – 5 410, 55 лв.

**За 2006г. - 5 275, 82 лв.**, от които за поддържане чистотата на териториите на обществено ползване 4 на хиляда промила x 4 704, 82 лв. + 571 лв. такса за 1бр. кофа.

**За 2007г. - 4 298,61 лв.**, от които за поддържане чистотата на териториите на обществено ползване 3 на хиляда x 1 176 205,00 лв. – 3 528, 62 лв. + 770 лв. такса за 1бр. кофа.

**За 2008г. - 5 319,57 лв.**, от които за поддържане чистотата на териториите на обществено ползване 3, 8 на хиляда x 1 176 205,00 лв. – 4 469, 60 + 850 лв. такса за 1бр. кофа.

или общо в **размер на 28 185, 12 лв. лв.**, ведно с определените върху тази **главница лихви.**

Съдът намира, че **следва да отмени оспореният акт** в частта му, с която са определени задължения за ТБО **над 28 185, 12 лв** и лихвата, определена върху посочената горница, над законосъобразния размер на ТБО. В останалата част с която са определени задължения **до 28 185, 12 лв.** и лихвата, определена върху тази главница, актът е законосъобразен и жалбата на [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна в тази й част.

Предвид изхода на спора, направените искания на процесуалните представители на страните за присъждане на разноски, съобразно уважената/отхвърлената част от жалбата и доказаните по делото разноски следва да им се присъдят така: ответникът Кмета на Столична община следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя [фирма] сумата в размер на 444 лв. разноски по делото, включително адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от жалбата, а жалбоподателят [фирма] следва да бъде осъден да заплати на ответника Кмета на Столична община сумата в размер на 1 013 лв. разноски по делото, включително за адвокатско възнаграждение, съобразно отхвърлената част на жалбата.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 3 и чл.143, ал.1 и ал.4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

**РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** Акт за установяване на публично общинско вземане № РД-22-65 от 28.12.2009г., издаден от Кмета на Столична община, **в частта му**, с която са определени задължения на [фирма] за такса битови отпадъци за периода от 2004г. до 2008г. вкл. **над 28 185, 12 лв.** (двадесет и осем хиляди сто осемдесет и пет лева и дванадесет стотинки) и **определената лихва върху тази горница.**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на [фирма] **в останалата ѝ част**, срещу Акт за установяване на публично общинско вземане № РД-22-65 от 28.12.2009г., издаден от Кмета на Столична община, **в частта му**, с която са определени задължения на [фирма] за такса битови отпадъци за периода от 2004г. до 2008г. вкл. **до 28 185, 12 лв.** (двадесет и осем хилядисто осемдесет и пет лева и дванадесет стотинки), ведно със съответната лихва върху тази главница.

**ОСЪЖДА** Столична община да заплати на [фирма] ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 444 лв. (четиристотин четирдесет и четири лева) разноски по делото, включително адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от жалбата.

**ОСЪЖДА** [фирма] ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична община сумата в размер на 1 013 лв. (хиляда и тринадесет лева) разноски по делото, включително за адвокатско възнаграждение, съобразно отхвърлената част на жалбата.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:**  
**(Боряна Бороджиева)**